

vendar bi se ves svet smejal, ako bi kdo prišel s tako zahtevno na dan. Resnica je pač ta, da morata biti muž in žena vsestranski izobražena, a da se posebej za zakon vzgojijeta še le v zakonu samem, drug drugega. Eden drugemu se morata kolikor mogoče asimilirati, z ozirom na značaj zakonskega druga morata eden in drugi urediti svoje postopanje, semtertje se odreči kaki slabi navadici itd. Kolikor bolj se drug drugemu o tem približata, kolikor bolj drug drugega oblažita in spolnita, toliko tesnejša bo njuna zveza, toliko srečnejši zakon.

In potem, vsa tista dekleta, katerih ne čaka sreča ob domačem ognjišču? Ali jih naj prištevamo bitjem, ki so zgrešila svoj namen? Tudi ona imajo pravico, da izražajo svoje »ženstvo.« Vsaka žena je rojena mati. Ako nima sreče, da bi zamogla z ljubeznijo obsipati svoje otroke, dajte ji priliko, da drugod deluje na polju, ki je ženskemu srcu najbližje: kot vzgojiteljica, dobrotnica revežev, zdravnica itd.

Že iz teh razmišljanj sledi, da moramo deklicam dati prilike do strokovne izobrazbe. Roditelji so sicer zaljubljeni v svoje hčerke, a kar se tiče duševne vzgoje, postopajo ž njimi kakor s pravimi pastorkami. Za šolanje sinov žrtvujejo ogromne svote; deklica se mora zadovoljiti z doto, ki navadno ni v nikakem razmerju z dedščino, katero je dobil tekem let nje brat. Ali bi ne bilo mnogo pametnejše, če bi starši tudi deklicam poskrbeli za duševno doto, katere jim ne morejo tatovi odnesti, niti ogenj uničiti?!

Da bo pa ta sprememba mogoča, bodo se seveda morali tudi mladi možje navaditi, da se o izbiranju neveste ne bodo več pehali za denarjem. Spoznati bodo morali, da je duševni zaklad, ki vsposoblja ženo, da v slučaju potrebe, v slučaju nesreče, tudi sama lahko zasluži potrebna gnotna sredstva za-se in za svoje, mnogo dragocenejša dota od kupa zlata. Da,

kurzna vrednost duševnega bogatstva mora pri nas pred vsem poskočiti kvišku!

Zlasti za nižje in srednje sloje, iz katerih je skoro izključno sestavljen naš narod, je neobhodno potrebno, da za časa mislijo na to, da priskrbijo svojim hčeram pridebitnih zmožnosti, sposobnosti, da si iste zamorejo same služiti svoj kruh.

SINOČI . . . UTVA. TRST.

Sinoči, sinoči
na morski obali
sva zrla, kako so
se vali zibali.

Kako šepetali
so ljubko vabeče
o bajki čarobni
nekaljene sreče;

O gradu kristalnem,
ki ziblje se v valih,
o vilah prekrasnih,
biserih, koralih . . .

In dalje in dalje
so vali šumeli,
a najini duši
jih niste umeli.

Molče sva strmela
tja v valovja roje
in misli vgibala
ti moje — jaz tvoje. —

ŽENSKO PITANJE U HRVATSKOJ.

PIŠE B. V. ZAGREB.

U broju od utorka 10. rujna službenih »Narodnih Novina«, izašle su dvije važne naredbe hrvatske autonomne vlade. Prvom se naredbom uređuje pitanje o polaganju ispita zrelosti kod žena, a drugom o polasku zagrebačkoga sveučilišta. Za polaganje ispita zrelosti traži se od kandidatkinje, da je svršila zagrebački licej ili preparandiju ili koju sličnu domaću ili inozemnu školu, te vrijede za žene iste norme kao za eksterniste. Ispit zrelosti